

gift af 32,000 Rbd., men Regnskabet udviser, at Mindregningen havde været 246,000 Rbd. Der var altsaa paa denne Post en Feil i Angivelsen af 214,000 Rbd.

Jeg skal ikke anføre flere Enkeltheder, thi hvad jeg her har anført, vil allerede være tilstrækkeligt til at godtgjøre, at der fandt en Række af urigtige Angivelser Sted i den daværende Finantsministers Foredrag, og at disse førte til et Resultat, der var meget afvigende fra, hvad vi nu vide var det Rette. Den omtalte Meddelelse gaves, som før anført, Landsstinget til Veiledning ved Bedømmelsen af den finantsielle Status, dengang da Forslaget til Indkomsskatten forelaa. Jeg havde den Ære at være Medlem af det derom her i Stinget nedsatte Udvalg, og de ærede Medlemmer, som med mig havde Sæde i Udvalget, ville erindre, hvor ofte Udvalgets Medlemmer kom tilbage til den nævnte Meddelelse fra den daværende Finantsminister. Man fandt netop i denne Meddelelse, der viste en Underbalance eller en Tilbagegang i det sidst forløbne Aar af een Million, en meget tvungende Grund til at skaffe Finantserne nye Resourcer og til derfor at gaa ind paa Indkomsskatten. Særlig ville maasse de ærede Medlemmer af Udvalget erindre, at der lagdes Vægt paa en Post, som jeg før fremhævede, nemlig Renterne af Kassebeholdningen. Renterne af Kassebeholdningen vare, som jeg nys tillod mig at anføre, for 1869—70 beregnede til 80,000 Rbd., til hvilken Sum de ogsaa havde været beregnede for det forudgaaende Finantsaar, ved hvis Begyndelse Kassebeholdningen var omtrent den samme, som den var ved Begyndelsen af Finantsaaret 1869—70. Men i det foregaaende Finantsaar, altsaa i 1868—69, havde der vist sig en betydelig Indtægt paa denne Konto udover de anførte 80,000 Rbd., og da der nu for 1869—70 efter Ministerens Angivelse kun forelaa en Indtægt af samme paa 3,000 Rbd. udover Beregningen, var der heri et Indtækt, der bestemt talte for, at Finantsministerens Meddelelse maatte være nøjagtig, hvorom jeg, hvad ærede Medlemmer maasse ville erindre, i Udvalget reiste Tvivl. Jeg maatte dengang tie overfor de bestemte Angi-

velser, som forelaa i Finantsministerens Foredrag, og det, hvad jeg maa fremhæve, Angivelser, der gik i saa stor en Detail, som det overhovedet kunde ventes. Jeg tvivlede for det Første om Meddelelsens Rigtighed, fordi det var mig paafaldende, at Finantsministeren den 17de Maj kunde give et saa nøjagtigt Billede af Finantsaarets Resultater, at han kunde tage enkelte Dalere med; thi, som bekendt, foregaar der jo baade Indbetalinger og Udbetalinger et afluttet Finantsaar vedkommende lige indtil den 30te Juni, og skjøndt ganske vist i Reglen de større Udbetalinger og Indbetalinger ske i Begyndelsen af den saakaldte Supplémentsperiode, vil der dog altid blive en Del tilbage at berigtige i Slutningen af samme. Men jeg tvivlede dernæst ogsaa om Nøjagtigheden af den gjorte Meddelelse paa Grund af de Erfaringer, som vi have om vore Finantsloves Resultater; thi man anslaaer hos os sædvanlig Indtægterne temmelig moderat, og der er derhos altid en hel Del Udgifter, der ved Finantslovene maa stilles til Raadighed, men som ikke kunne antages alle at ville komme til Udgift i det paagældende Finantsaar, hvorfor man altid kan vente et noget gunstigere Resultat end det, der fremgaar ved en Sammenligning af Finantslovens Indtægt- og Udgiftside. Alle Bemærkninger af denne Natur maatte imidlertid, som sagt, vige overfor den positive Meddelelse, der forelaa igjennem Finantsministerens Udtalelse om Resultatet af Regnskabet for 1869—70. Da det nu dog er af den højeste Bigtighed, at de Meddelelser, som man modtager af et Ministerium til Veiledning i den ene eller den anden Sag, ere af en saadan Betskaffenhed, at de veilede og ikke vildlede, saa har jeg ikke betænkt mig paa her at fremdrage den omtvungne Meddelelse af den daværende ærede Finantsminister for derpaa at støtte en Opfordring. Den ærede Minister er ikke tilstede i dette Dieblit; men det gjør jo forlaabidt ikke Noget til Sagen. Om nemlig den ærede Minister ogsaa havde været tilstede, saa vilde jeg dog ikke have ventet noget Svar paa min Henstilling til ham strax, thi det vilde være en stor Ubillighed at fordræ, at han skulde have alle et Finantsaars Tal og Enkeltheder i Hovedet, haade de rigtige og de urig-